

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita S. Lamberti Martyris, Episcopi Tvngrensis: Leodiensis Ciuitatis, & Ditionis Divi Tvtelaris

Roberti, Johannes

Leodii, 1633

Capvt XX. Lamberti cædes impiorum furore decernitur: Dei ostento
imminere significatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44084

CAPVT XX.

LAMBERTI *caedes impiorum furore decernitur: DEI ostento imminere significatur.*

ALPAIDI, & Dodoni nihil iam reliquū videbatur, nisi, vt eum medio tollerent, à quo hoc tantum sperari poterat, vt in dies magis, magisque eorum se libidini opponeret. Simul verebantur, ne Pipinus, Sancti Viti auctoritate persuasus, Vxorem Plectrudem tandē reuocaret, quod sine vtriusq; ruinâ, vt ipsi interpreta- bantur, fieri prorsus non posset.

*Alpais
in Pon-
tificis
caedem
anhelat.*

Et Alpais quidem, quæ hæcenus Herodiadem se, pellicatu suo præstiterat; extremum actum tragœdiæ imponi ardebat. Diceres, Scorpionem esse, cuius toto corpore fasum venenum, in caudâ maximè ferit. Nihil itaque artis omisit quò fratri persuaderet, vti LAMBERTVM primo quoq; tēpore obtruncandū curaret.

At

At Dodo, & sororis furij, & suis
 agitatus, dira cōsilia voluebat animo:
 neque dignum se ratus, Episcopum
 quouis modo occidere; eum, eiusq;
 totam familiam, atrocissimis exem-
 plis, vitâ exuere parat.

Conuocat eâ fini hominū turbam
 ad iusti propè exercitus modum: sed
 fæcem hominū, potius quàm homi-
 nes. Cateruz erant facinorosorū, qui
 tāquam stipatores, si quis dirū quid,
 & execratum pararet, adesse consue-
 uerant: nam & operam, & animā ve-
 nalem habebant. Si quis impudicus,
 adulter, ganeo, patrimoniū suum la-
 cerauerat, aliena insuper bona diffi-
 pauerat: si quis conflato pridem ære
 alieno grauabatur: si quis furto, sacri-
 legio, aut alioqui flagitio quouis, ex-
 tremâ cum infamiâ laborabat: si quē
 animo cōscius exagitabat: si quis ino-
 piâ, & cupidinibus flagrabat: postre-
 mō, si cui ob metū ex sceleribus, erat
 peccādi necessitudo: ij in illud latro-
 ciniū, verius, quàm militā nomē da-
 bant.

*Dodo fia-
milib.*

*furijs a-
gitatur.*

*Sicarij
ad LAM-
BERTI
cadem
cogituro*

*Ea fax
omnis-
modi
fneritq;*

bant. Hæc turba cū cōuenisset, armis instructa, quæ quisque pro copiâ parauerat, Dodonem ducem accedūt, illis ipsis omnibus, quos collegerat, longè deteriores, qui vbi congregatos, & frementes videt, minas spirans, & cædes, oleum camino additurus, eiusmodi orationem ad eos attentos admodum, habuisse fertur:

*Dodonis
ad eos
Oratio.* SCIO ego vos, fortissimi iuuenes, nihil eorum ignorare quæ modò dicturus sum, cum diuersi omnia à me iam pridem audieritis. Operæ tamen pretium existimaui, eadem vobis congregatis, iterum paucis inculcare, ut altius animis vestris insideat, quibus freti, pulcherrimum facinus adgrediamur. Multis, magnis tempestatibus expertus memini, quanta sit vestra fortitudo in periculis pro virtute ad eundis; quæ constantia in exhauriendis. Nouit hæc, & cum voluptate recordatur, cuiusque vestrum conscientia mens. Atque ea recordatio stimulat, ut quod nunc in manibus est, maiore
etiam

etiam animo, & alacritate, pro Principis honore, & pro vestris oportunitatibus, suscipiatur. Honorem Principis cum dico, magnum omnino aliquid dico, atque eiusmodi, quo nescio, an maius aliquid possit commemorari. Nam si semel concessum sit, ut improbis hominibus liceat reuerentiam Reip. Capiti debitam conculcare; ilicet pro Rep. latrocinium publicum habeamus. Neque vlla tam barbara, tam immanis natio est, quæ id inficietur. Iam si cuius Principi omnia debemus, atque aded vitam ipsam, & sanguinem totum; quid tali Principi deberi dicemus? Nostis Pipinum. Quæ facies totius Gallia fuerit, & huius nostræ Austria, cum Remp. capessuit, fieri non potest, ut memoriâ exciderit. Quæ porro hodie sit, ijdem intuemini. Verè dicere licet, pro seculo ferreo, aureum nobis, eius industriâ, & laboribus paratum.

Quosnam igitur homines esse oportet: homines dico? hominum portentâ dicere debui; sed tamen quos homines esse dice-

mus qui tali Principi, tamquam DEO Gigantes, sese cyclopica audacia opponant? Parum est opponere. Habemus qui palam eius vitam, & actiones arguant: qui magno sibi honori ducant, eum liberissimo ore, privatim, publiceque dehonestasse. Et huic barbaro facinori pietas, & Religio obtenditur. At quid illud hominum est? si e plebe infima aliqui, si ex ijs, qui vulgo facinorosi si habentur, qui seditiones, & tumultus ciere solent, ista iactarent, tolerabilius videretur. Sed proh Diuum, hominumque fidem! eorum ista sunt, quos oportebat non modò ipsos præ omnibus esse subiectos, verum etiam quorum officium est, alios omnes, quod in se est, in officio, perpetuò retinere.

LAMBERTVS Episcopus, homo improbus, & ob flagitia pridè Episcopatu exutus, & in desertum deportatus (ubi eum æquius fuerat, reliquam vitam cum feris bestijs egisse) clementissimi Principis comitate, patriæ Ecclesieq; redditus, & honoribus plurifariam auctus: cui se, sueque omnia debebat pro tot beneficijs, eum
calumnijs

calumnijs appetit & tamquã impium
 & execratũ, petulantia lingua traducit.
 Populus ista quotidie è sancti istius An-
 tistitis ore haurit, & altè recõdit, Prin-
 cepts ipse, consuetis, & extra modum in-
 gestis beneficijs, ingratum animũ vincere
 aggressus, frustra fuit ab eo semel, iterum,
 ac tertium, procaciter, & acerbè incre-
 pitus. Quid potuit plus, hinc humanitas,
 inde ingratisimi pectoris improbitas?
 Mensa eum sua Pipinus adhibuit: at ir-
 risui ab illo habitus est. Quinetiam Con-
 sors Principis, soror mea carissima, nec
 salutatione, iubente quamvis Principe,
 dignata: & cõtumelijs, probrisque tur-
 piter affecta ab illo est.

Quid ab isto militari Episcopo arma-
 tam familiam memorẽ? quid propinquos
 meos Gallum, & Rioldum (horum mihi
 acerbissima recordatio lacrimas elicit,
 & vocẽ intercludit) immanissimè truci-
 dados? At post hæc omnia, triumphãt im-
 probi homines de probis, de innocentibus
 nocentes: atque etiã de ipso Principe tro-
 phæum, ut hoste deniçlo, statuunt.

Vidatis quotidie hypocritæ illius familiam exultantem, videtis domesticos bene pastos, bene habitos, saturitatem, & crapulam eruere. Opibus videlicet, & delicijs circumfluunt. Id cædibus, alijsque flagitijs dignum præmium est.

At vobis res asperæ, spes multo etiã deteriores: domi forisque tristis egestas, æs alienum magnum, vestrum nullum: vita misera, & quam præstet, si opus sit, per virtutem proijcere, quam per dedecus turpiter amittere.

At nihil horum vobis ominari libet. Quin potius opes sese ultro offerunt. diuitia, & gloria. Arripite. Princeps, qui innatâ clementiâ LAMBERTVM hostem suum tot beneficijs auxit; vos, vindices suos, non multò magis ornabit? A me quoque, & à Sorore Alpaide, omnia expectate, quæ in potestate nostrâ sita erunt. Neque hætenus nos quisquam expertus est ingratos. Optima porro spolia ex Episcopi domicilio ipsi reportetis licet. Iam nunc nefarij hominis pecuniam, ac suppellectilem omnem vobis diripiendam

Iam condono.

Estote igitur viri, ut fuistis, & animis intrepidis hanc expeditionem aggredimini. Me vel commilitonem habebetis; vel, si iubetis, ducem.

Vnum hoc præ omnibus vos obseruare volo, ut cum in domum irrueritis, ipsum ilico caput petatis: & quidquid alijs fiat, Episcopum statim occidatis. Secundum hunc, cauete, ne euadant Petrus, & Andoletus, Episcopi cognati, quorum manus cecidisse mei cognati dicuntur. Ad extremum, totam illam scelerosorum hominum turbam, ne uno quidem effugiente, neci date: ac sic tandem omnibus direptis, onusti spolijs, vltiora, quæ dixi præmia à me, ab Alpaide, & ab ipso Principe securi expeclate. Repeto postremo, quod ante dixi, Viri estote, & vicistis.

Hic ab omnibus acclamatum, secundo murmure, pugnam, iam nunc pugnam petentibus, & concussis armis, alacritatem, & belli cupidinem ostentantibus. Dodo, negans eam

Acclamatur à Sicarijs.

I J horam

horam oportunitam; monitos quādo redirent, corpora procurare iubet, & in praesens agmen dimittit.

Dum hæc maximè Traiecti aguntur, stupendo prodigio aliā parte ostēdit DEVS, quo loco apud ipsum, iustissimum Agonothetam, esset is, quem impij sic perdere festinabant. Nam vt testaretur, Quicquid hæcenus egisset, & pertulisset LAMBERTVS, id totum fecisse, & pertulisse, vt Crucis gloriam, & maiestatem extolleret: neque vnquam gloriatū, nisi in Cruce Domini sui IESV Christi, per quem illi mundus crucifixus, & ipse mundo: supra ipsum domicilium, in quo paulò post illi Martyrij decus conferre decreuerat, Crucem ostendit, immensā luce radiantem, & specie tam amplā, vt quidquid spatij caelum, & terram interjacet, fulgore coruscante illustraret. De hoc dum cogito, illud occurrit, voluisse Numen eo portēto palam omnibus facere, LAMBERTVM Crucis honoris, dum

*Cruc,
prodigiū
necis S.
Episcopi.*

dum vixit, addictum, ab eâ vicissim,
in excessu è vitâ, honorandum: quæ
viam illi ad cælum vsque micanti
lumine signâret.

Neque defuerunt è Dodonis ad
Sancti necem properâti globo, qui-
bus id Signum apertè conspiceretur,
DEO impios monente, si respicere,
& tam improbum inceptum omit-
tere vellent. Sed nimirum, *Impius,*
cum in profundû venerit, omnia, etiam
DEI ipsius miracula, furibundus con-
temnit.

C A P V T XXI.

*Necis S. LAMBERTI locus: Hostilis
agruinis eò aduentus.*

LOCVM, in quo neci datus LAM-
BERTVS, Scriptores omnes mo-
dicum vicum, & ignobilem vocitât:
etiam Godeschalcus, Sancti tempo-
ribus ita vicinus, vt pleraque ab eius
domestico Thiedoëno acceperit (su-
prâ nobis relatum) quæ de eo poste-
ritati reliquit.

Nemo